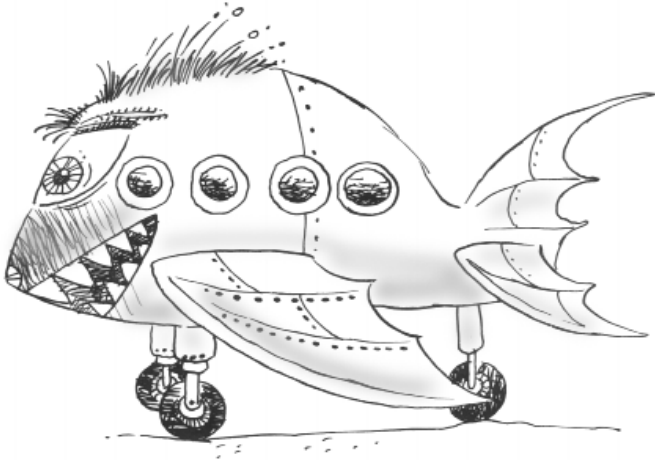

YAŞASIN CANAVAR

Gümüş renkli canavarın koca kanatlarından birinin hemen yanından karnına doğru bir delik açtılar. Özel bir boru uzattılar oraya; koskocaman bir boru. Uzunca bir bekleyişten sonra, bu geniş borunun içinden yürüyerek canavarın midesine girmeyi başardık.

Üff... Ne büyük, ne garip bir mide bu böyle!... Canavarın doyabilmesi, bu koca midmeyi doldurabilmesi için belki de bin kişiyi yutması gerekir.

Allahtan o yutmadı, biz kendi isteğimizle geldik. Üstelik de buraya girebilmek için tonla para verdik. Öyle çok fazla kişi de almadılar içeri. Tam sayamıyorum ama, işte yüz kişi filan varız.

Neyse, hepimize oturacak yer var ve kimse ayakta kalmadı. Ortada biraz da gezinecek boş yer var. Kalkıp şöyle biraz dolaşmaya, çevredeki garip ve ilginç şeyleri gözden geçirmeye can atıyorum, ama herkes birden böyle gezinmeye kalkarsa olmaz. Hem sığılmaz, hem de bakarsın bu gürültü patırtı canavarı kızdırır. Onun için biz de elimizden geldiğince ses çıkarmadan oturuyoruz oturduğumuz yerde.

İyi de, canavarın midesine girerken, sanki kırk yıldır birbirimizi tanıyormuşuz gibi bizi gülümseyerek karşılayan birkaç süslü bayan var ki onlar hiç oturmuyorlar; gezinip duruyorlar ortada.

Yoksa bu bayanlar canavarın adamları mı? Yani kadınları mı demek istedim. Ama yoo, olamaz. Öyle olsaydı buraya girmemize, böyle meraklı gözlerle canavarın her yanını incelememize, orasını burasını ellememize izin vermezlerdi herhalde.

A, tamam. Anladım... Canavarı kandırıp bizim buraya gizlice girmemizi sağlayanlar onlar

olmalı. Tabii verdiğimiz tonla parayı da onlar cebe indirdiler.

Ya da belki canavarın kölesidir bunlar. İşte, hepimizi birer birer oturduğumuz yere kayışlarla bağlıyorlar bir güzel ve yerimizden kalkmaya çalışmamamızı, sigara filan da içmememizi emrediyorlar.

Tabii ki ben sigara içecek değilim. Babam-
sa zaten geçen yıl bıraktı sigarayı, ama onlar bunu nereden bilecekler? Hem birkaç kişi daha dışarıda; canavarı beklerken başlamışlardı sigaralarını tüttürmeye de babamla hemen uzaklaşmıştık yanlarından.

İşte o sigara içenler de, biz de, herkes, hepimiz, korkudan ve kibarlıktan sesimizi çıkarmıyoruz. Çünkü onlar da son derece kibarca veriyorlar bu emirleri.

Ama hiç kuşku yok, eğer emirlerini yerine getirmezsek bizi tuttukları gibi atıverirler dışarı. E, tabii o zaman da canavarın midesinde neler olup bittiğini öğrenemeyiz; onca paramız boşa gider.

O da nesi?.. Canavar birden kızıp homurdanmaya, her yanı zangır zangır titremeye başlıyor. Ne var şimdi kızacak sanki? Bütün söylenenleri kuzu kuzu yapıyoruz işte; otur diyorlar oturuyoruz, kalk diyorlar kalkıyoruz.

Eyvah!.. Homurdanmakla da kalmıyor, yürümeye başlıyor canavar. Tabii biz içindekiler de sallanmaya başlıyoruz bir o yana bir bu yana. Yürüyor yürüyor, gittikçe daha hızlı yürüyor, koşmaya başlıyor sonra.

Homurdana homurdana koşuyor... Sarsılıyorruz...

Daha hızlı, daha hızlı koşuyor... Oturduğumuz yere yapışıp kalıyoruz. Sanki birisi bizi omuzlarımızdan, karnımızdan, her yanımızdan bastırıyor kalkmamamız için.

Dur... Dur... Dursa da çıkıp gitsek...

Yanımda oturan babama bakıyorum korku dolu gözlerle. Biliyorum, o da büyük bir korku içinde ama belli etmek istemiyor bana, kulağıma eğilip usulca,

– Korkuyor musun? diye soruyor.

Sonra yanıtlımı beklemeden,

– Korkma, korkma, diyor.

Ben bir şey söyleyemiyorum. Eh, rengim birazcık sararmış olmalı. Ama hiçbir şeyi de kaçırmak istemiyorum; yandaki delikten dışarı bakıyorum.

Evet, canavarın midesinde dışarıyı görmemize olanak veren küçük küçük delikler var ve bir tanesi de hemen benim yanımda.

Canavarın daha hızlı, daha hızlı koştuğunu böylece anlayabiliyorum.

Öylesine hızlı koşuyor ki dışarıdaki görüntüyü izleyemiyorum, soluğum kesilir gibi oluyor. Sonra hooop! Bir hafifleme duyuyorum; boşlukta gibiyim.

Babam gene kulağıma eğiliyor:

– Uçuyoruz.

Uçuyoruz... Uçuyoruz, bu harika bir şey...

Evet, uçuyoruz; yükseliyoruz yavaş yavaş. Her şeye, her şeye yükseklerden bakmaya başlıyoruz. Çok, çok güzel bir duygu bu...

Uçmak...

Her şey aşağılarda kalıyor ve küçülüyor, küçülüyor, küçülüyor...

Ve bulutların üstüne çıkıyoruz; bembeyaz pamuk yığınlarının üstündeyiz şimdi. Ortalık günlük güneşlik. Oysa aşağıdayken nasıl kapalı, iç karartıcı bir hava vardı.

Birdenbire aşağısını anımsamak, unuttuğum korkuyu yeniden getiriyor aklıma; yeniden korkmaya başlıyorum. Yoksa o süslü bayanlar, hani o eski masalda olduğu gibi, canavar gak guk dedikçe bizleri birer birer ona yem mi yapacak? Ama olmaz ki canım, zaten midesinin içindeyiz ya...

Ben böyle, “Aman, canavar bizi yiyecek mi yoksa?” diye aptalca korkular içindeyken o güzel bayanlar ne yapıyorlar dersiniz? Bize tepsiler içinde çeşitli yiyecekler, içecekler getirmiyorlar mı!.. Hem de öyle nefis yiyecekler ki... Öylesine kibarca uzatıyorlar ki tepsileri, böyle kötü şeyler düşündüğüm için kendimden utanıyorum ve en kibar halimi takınıp teşekkür ederek alıyorum tepsiyi.

Minik minik paketçikler ve kutucuklar içindeki ilginç yiyecekleri afiyetle yiyorum. Babam kendi kuru pastasını da bana veriyor, onu da yiyorum bir güzel.

Bakıyorum, herkes tepsisindeki her şeyi silip süpürüyor. Kimsenin aklına, “Acaba canavarın bu süslü hanımları, bu nefis yiyeceklerle bizleri bayıltıp bilmediğimiz bir yere mi kaçıracak?” diye gelmiyor.

Neden olmasın? Evet, belki de şu an bir başka gezegene kaçırılmaktayız. Bütün bunlar benim de aklıma boş tepsiler toplanırken gelebiliyor ancak. Ama artık çok geç. Yiyecekleri sindirmeye başladım bile.

Eyvah, evet işte babam başını arkaya dayadı, gözleri de kapanacak nerdeyse.

– Baba, uykun mu geldi, diye soruyorum endişeyle.

Ama o, yemeklere karıştırılan uyuşturucunun etkisine girmiş çoktan, hiç kötü bir şey gelmiyor aklına,

– Evet, diyor, şöyle beş dakikacık kestirsem iyi olacak. Sen de dene istersen.

Yoo... Nasıl uyurum!.. Uykum var, evet uykum var, ama uyumamalıyım. Böyle herkes uyursa canavarla kim savaşırsın sonra? Kim kurtarır bunca kişiyi?

Evet, bizi kaçırıyor. Arada bir silkinerek, homurdanarak uçuyor; uzaklara, çok uzaklara götürüyor bizi. Adı bilinmeyen çok uzak bir gezegende köle olarak çalıştırmak için kaçırıyor. Ve orada tabii ki başka canavarlar da var.

Bir daha asla yeryüzüne dönemeyeceğiz. Bütün yaşamımız orada, onlara hizmet etmekle geçecek. Beyinlerimizi yıkayıp, bizleri bütün emirleri yerine getiren zavallılar durumuna getirecek ve istedikleri gibi çalıştıracaklar.

Zaten bize o ilaçlı yiyecekleri veren bayanlar da bir çeşit şekil değiştirmiş uzaylıdan başkası değildi. Böyle süslü ve güzel olmalarına, kibar davranışlarına kanmamak gerekirdi. Gerçekte kim bilir ne korkunç şeylerdir. Belki de tepelerinde sekiz gözleri, yapışkan on iki kolları,

mor ya da yeşil derileri ve içinden ateş fışkıran ağızları vardır.

Evet evet, daha önce bu nasıl oldu da aklıma gelmedi. Asıl bizi kaçıranlar onlar; o süslü bayan kılığına girmiş uzaylılar... Koca canavar da onlar için çalışıyor. Evet, uzaylı yaratıklar bunlar... Uzaylılar kaçırıyor bizi, kaçırıyorlar... Kaçırıyorlar!..

– İmdaaat!..

– Engin, Engin uyan yavrum, uyan... Ne o, korktun mu? Kötü bir düş mü gördün yoksa? Uyan artık, bak geldik.

– Geldik mi? Ne?.. Nasıl geldik?..

– Ne çabuk değil mi? Kara yoluyla gelmeye kalksaydık belki on saat sürerdi. Ama bak, bir saat bile olmadan geldik işte. Hadi bakalım, iniyoruz.

İniyoruz... O güzel bayanlar bizi gülümseyerek uğurluyorlar kapıda, iyi günler diliyorlar.

Burada da hava yükseklerdeki gibi açık, güneşli. Oh, öyle ya, çok bir uzun yol geldik; çok uzaklara geldik. Hem de bir saat bile sürmedi yolculuğumuz.

– Gene uçakla mı döneceğiz, diye soruyorum babama.

– Evet tabii, diyor, yoksa istemiyor musun?

Bu da ne biçim bir soru. Hiç istemez olur muyum!..

Zıplıyorum yerimde:

– İstiyorum, istiyorum tabii. Yaşasın canavarrr, diye bağırıyorum sevinçle.

Babam garip garip bakıyor yüzüme, diliyle dişlerinin arasından “cık cık cık” yapıyor.

Elimi tutuyor, yürüyoruz...